ΠΑΙΔΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ	ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ
ΕΤΗΣΙΑ	ΔΡ. 6.00	ΔΡ. 8.00
ΕΞΑΜΗΝΟΣ	» 3.50	» 4.00
ΤΡΙΜΗΝΟΣ	» 2.00	» 2.50

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ
ΥΠΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ ΔΗΜ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ
ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 10

ΕΤΟΣ Β'. ΑΘΗΝΑΙ 10 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1913 ΑΡΙΘ. 32

Ε. MOUTON

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ
ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ ΜΑΡΙΟΥ ΚΟΥΓΚΟΥΡΤΑΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Αὐτά, ἐννοεῖται, μοῦ τὰ διηγήθη ὁ ἴδιος κατόπιν, διότι ὅσον ἀφορᾷ ἐμὲ δὲν ἤμουν πλέον ἐκεῖ. Φαίνεται, ὅτι μὲ ἀνέβασαν ἐπὶ τοῦ ἐλέφαντος καὶ μὲ ἐπανέφεραν εἰς τὴν Βομβάην, ὅπου ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας καὶ ὀκτὼ νύκτας δὲν ἔκαμνα ἄλλο παρὰ νὰ παραληρῶ καὶ νὰ λέγω ἄρρητ' ἀθέμιτα.

Ὅταν συνῆλθον εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὁ Ράγιας, ὅστις καθ' ὅλας αὐτὰς τὰς ἡμέρας ἐπαγρυπνοῦσε ἐπ' ἐμοῦ, μὲ ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἐγὼ εἶχον φονεύσει τὴν τίγριν μὲ ἕνα κτύπημα τοῦ πελέκεως στὸ κεφάλι της. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἐὰν ἀμφέβαλλον περὶ τούτου! Ἐγὼ εἶχα τρεῖς μόνον γραντζουνιές, δύο εἰς τὰς κνήμας καὶ μίαν ἐπὶ τοῦ ὤμου.

— Αὔριον, μοῦ λέγει, θὰ ἐπαναλάβωμεν τὴν ὁμιλίαν περὶ τοῦ κυνηγίου, καὶ θὰ σᾶς ἀποκαλύψω μερικὰς λεπτομερείας, αἱ ὁποῖαι θὰ σᾶς ἐξηγήσουν, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εὑρίσκετε παράδοξον εἰς αὐτὴν τὴν περιπέτειαν.

— Ἄ! μὰ τὴν πίστιν μου, θὰ μοῦ κάμετε εὐχαρίστησιν, ἐπειδή, μεθ' ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν ποὺ μοῦ ἐπροξένησεν αὐτὸ τὸ κυνήγιον, θὰ σᾶς ὁμολογήσω, ὅτι ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν ἱστορίαν του κρύπτεται κάποια διαβολοενέργεια, ὅπου μοῦ ἔκανε ἄνω κάτω τὸ κεφάλι!

— Αἴ! λοιπόν, προσπαθήσατε νὰ κοιμηθῆτε: Σᾶς ἀφήνω καί, ἐς αὔριον τὰ σπουδαῖα!

Τὴν ἐπαύριον τὴν πρωΐαν τὸν εἶδα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν μου. Ἦτο ὑπερβολικὰ σοβαρός.

— Ἰδοὺ λοιπὸν σεῖς ἐντελῶς ὑγιής, ἀγαπητὲ Καπετάνιε, μοῦ λέγει, σφίγκων μου τὸ χέρι. Ἀπὸ σήμερον εἰμπορεῖτε νὰ ἐπανέλθετε εἰς τὸ πλοῖόν σας. Θὰ ἤμουν πολὺ εὐτυχής, νὰ σᾶς κρατήσω ἀκόμη ὀλίγας ἡμέρας, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐγὼ ὁ ἴδιος, διότι σπουδαῖα καθήκοντα μὲ καλοῦν μακρὰν ἀπ' ἐδῶ. Ἐὰν εἶναι πεπρωμένον νὰ μὴ σᾶς ἐπανίδω πλέον εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, φυλάξατε περὶ ἐμοῦ μίαν καλὴν ἀνάμνησιν. Ὅσον δι' ἐμὲ ἐφ' ὅσον ζῶ ποτὲ δὲν θὰ σᾶς λησμονήσω. Μοῦ εἴχον ὁμιλήσει πολλὰ πολλὰ περὶ τοῦ θάρρους σας, ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἐφανταζόμην, ὅτι ἡ γενναιότης σας ἤθελε φθάσει εἰς τοιοῦτον βαθμὸν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου! Ἕνα Κράτος, τὸ ὁποῖον παράγει τοιούτους ἄνδρας...

— Δὲν εἶναι Κράτος· εἶναι ἡ πόλις τῆς Μασσαλίας· μὴ τὴν λησμονῆτε ποτέ, τοῦ λέγω.

— Ναί! Θὰ φυλάξω καλὰ αὐτὸ τὸ ὄνομα εἰς τὴν μνήμην μου... Εἶναι ἄξιον τῆς ἐνδόξου θέσεως, τὴν ὁποίαν κατέχει εἰς τὸν κόσμον· καὶ ὅταν πρόκηται νὰ δείξω εἰς τοὺς Ἰνδούς μου, τί ἀξίζει ἕνας Γάλλος, θὰ φέρω σᾶς ὡς παράδειγμα. Μακαρίζω δὲ τὸν ἑαυτόν μου, διότι σᾶς κατέστησα μάρτυρα περὶ τοῦ τί ἀξίζουν καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἐπίσης.

— Ἄ! Εἶναι παλληκάρια!

— Ὁ ρόλος τὸν ὁποῖον ἐπαίξατε εἰς ἕνα γεγονὸς τόσον σοβαρὸν σᾶς καθιστᾷ ἄξιον νὰ μάθετε τὸ μυστικόν: Ἀκούσατε, λοιπόν, ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Ἐπίσης θὰ ἐμαντεύσατε βεβαίως ὅτι διὰ νὰ σᾶς κάμω νὰ παραστῆτε εἰς ἑνὸς τοιούτου εἴδους ἀνθρωποθυσίαν, εἶχον σπουδαιοτάτους λόγους νὰ τὸ πράξω.

— Ναί, βέβαια! Δὲν εἶμαι παιδὶ νὰ φαντασθῶ, ὅτι ἕνας Ράγιας καλῆς οἰκογενείας, ὅπως σεῖς, ἁπλῶς διὰ νὰ διασκεδάσετε θὰ ἐπιτρέπατε εἰς μίαν τίγριν νὰ κατακερματίσῃ τόσας ἑκατοντάδας Ἰνδῶν διὰ νὰ δώσητε ἕνα θέαμα κυνηγίου εἰς ἕνα μασαλιώτην πλοίαρχον.

— Πράγματι, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον εἴδατε δὲν ἦτο καθόλου κυνήγιον· ἦτο μία θυσία εἰς τὸν Σίβαν, τὸν Θεὸν τῆς Καταστροφῆς καὶ τῆς Ἀναγεννήσεως τῶν Ἰνδῶν, καὶ ἡ

Ἐν Θεσσαλονίκῃ. Παραλαβὴ καὶ καταμέτρησις ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τῶν 75,000 Τουρκικῶν ὅπλων Μάουζερ κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Θεσσαλονίκης τὴν 27 Ὀκτωβρίου 1912.

θυσία αὕτη εἶναι ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ ἱεροῦ πολέμου, ὅστις αὔριον μέλλει νὰ ἐκραγῇ εἰς ὅλας τὰς Ἰνδίας.

Κατὰ τὴν ὥραν αὐτήν, ἀπὸ Ἰμαλαΐων μέχρι τῆς θαλάσσης, τὸ ἀπόκρυφον καὶ μυστηριῶδες σημεῖον τῆς Ἐπαναστάσεως πετᾷ ἀπὸ παγόδας εἰς παγόδαν καὶ ἀπὸ ὄρους εἰς ὄρος. Ὑπὸ τὰς καλύβας, εἰς τὰ δάση καὶ μέχρι τῶν ἐκβολῶν τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, ἑκατομμύρια ἀνθρώπων κρύπτονται, γλυστροῦν, ἀναρριχῶνται καὶ δὲν ὑπάρχει καθ' ὅλας τὰς Ἰνδίας μία πέτρα, ἕνας θάμνος, ἕνα φύλλωμα δένδρου, ὅπου ὁ θάνατος δὲν ἐνεδρεύει ἕτοιμος νὰ ὁρμήσῃ κατὰ τῶν Ἄγγλων!

Ἔχομεν ὑπὲρ ἡμῶν τὸν Δολοὺτ-Ράο, τὸν βασιλέα τῶν Μαχρατῶν, ἀνεψιὸν τοῦ Μεγάλου Σίνδια. Ὁ Ρουνζὲτ-Σίνγκ βασιλεὺς τῆς Λαχώρης θὰ στείλῃ εἰς βοήθειάν μας τὸν ἐκ πεντήκοντα χιλιάδων στρατόν του, ὠργανωμένον εὐρωπαϊκῶς καὶ πειθαρχοῦντα.

— Ὑπεράνω τῆς ἀπεράντου ταύτης ἐξεγέρσεως ἕνας ἄνθρωπος προηγεῖται, καὶ αὐτὸς εἶμαι ἐγώ, ἀπόγονος νόμιμος καὶ μόνος τῶν Βασιλέων τῆς Βεγκάλης. Εἶμαι *Σάτρα*, δηλαδὴ ἀνήκω εἰς τὴν *στρατιωτικὴν τάξιν*, ὑπεράνω τῆς ὁποίας οὐδὲν ἄλλο ὑπάρχει ἢ οἱ Βραχμάνες.

Χένι Χτζηγώγου (πρὸ τοῦ Σαφὰνταπόρου). Οἱ τάφοι τῶν πρώτων φονευθέντων ἀξιωματικῶν μας Αἰδιπίδου καὶ Στεργιοπούλου τὴν 7 Ὀκτωβρίου 1912 κατὰ τὴν προέλασιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ ἀπὸ Ἐλασσῶνος πρὸς τὸ Σαφαντάπορον. — Φωτογραφία ληφθεῖσα τῇ 10 Δεκεμβρίου ὑπὸ τοῦ κ. Ρωμαΐδου.

Οἱ ἄνδρες, τοὺς ὁποίους εἴδατε μαζευμένους εἶναι οἱ *Βαῖσαι* καὶ οἱ *Σοῦδραι*, δηλονότι ἔμποροι καὶ χωρικοί, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἡ τάξις μου μοῦ δίδει ἀπόλυτον ἐξουσίαν καὶ εἰς πᾶσαν ὥραν, εἰς τὸ πεῖσμα τῶν Ἄγγλων καὶ τῶν κατασκόπων των εἰμπορῶ νὰ τοὺς ἐξεγείρω καὶ τοὺς ὁδηγήσω, ὅπου μοῦ ἀρέσκει.

Τώρα, σᾶς χαιρετῶ, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ μὲ ἐνθυμῆσθε. Μὴ παραξενευθῆτε, ὅτι θὰ διατελῆτε ὑπὸ ἐπίβλεψιν ἕως ὅτου βαρκαρισθῆτε: Δὲν δυσπιστῶ εἰς ἐσᾶς· ἀλλ' ὅταν ἡ σωτηρία ἑνὸς ὁλοκλήρου λαοῦ εἶναι σχεδὸν εἰς τὰς χεῖράς μου δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐνεργῶ συμφώνως μὲ τὰ προσωπικά μου αἰσθήματα.

— Τὸ ἐννοῶ αὐτό, τοῦ λέγω· καὶ δὲν θὰ εἶσθε ἄνθρωπος, ἐὰν δὲν ἐνεργοῦσατε κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Ἐσηκώθη, μὲ ἐφίλησε καὶ ἔφυγε.

Δὲν τὸν ἐπανεῖδα πλέον. Ἐφονεύθη μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας εἰς τὴν πρώτην μάχην κατὰ τῶν ἀγγλικῶν στρατευμάτων, τῶν διοικουμένων ὑπὸ τοῦ Λόρδου Δούνναν, καὶ ἡ Ἐπανάστασις κατεπνίγη, ὅπως πάντοτε.

— Ἐλᾶτε τώρα, δεύτερε, νὰ σᾶς δείξω τὴν προδοσίαν τῆς τίγρεως.

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΣΠΑΡΤΙΑΤΙΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ο ΑΝΗΛΕΗΣ ΠΟΛΕΜΟΣ

Μία τελευταία ἀστραπή, τρομακτικὴ κατὰ τὰς διαστάσεις, διεπέρασε τὸν οὐρανὸν ἐξ ἀνατολῶν πρὸς δυσμὰς καὶ εἰς κρότος κεραυνοῦ ἐπηκολούθησε ὅμοιος πρὸς ἐκπυρσοκρότησιν χιλίων ὁμοῦ κανονίων. Μετ' ὀλίγον ἡ ἠρεμία ἀπεκατεστάθη. Ἡ πυκνὴ ὁμίχλη, ἡ κατακυριαρχήσασα καὶ συσκοτίσασα τὸ πᾶν ἤρξατο κατὰ μικρὸν διαλυομένη, ἐξατμιζομένη, ἐκπνέουσα. Τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ χρῶμα ἤρξατο καὶ πάλιν προβάλλον, καὶ ὑπεράνω αὐτοῦ εἰς μεγαλοπρεπῆς καὶ χαρίεις ἥλιος, ἀπαστράπτων ὡς χρυσός, ἔρριψε τὰς ἰσχυρὰς ἀκτῖνας του πρὸς τὴν ἐδοκιμασθεῖσαν ἐπὶ μικρὸν κτίσιν.

Χωρὶς νὰ ἀργοπορήσουν, σχολιάζοντες τὸ ἔκτακτον θέαμα, τὸ ὁποῖον παρουσίασεν ἡ Φύσις, Ἕλληνες καὶ Γάλλοι, σωθέντες ἐκ θαύματος ἐκ τῆς πτώσεως τῶν βράχων χάρις εἰς τὴν τελεῖαν σχεδὸν γύμνότητα τοῦ ἀναπεπταμένου μέρους, εἰς ὃ εὑρίσκοντο. Ἐλησμόνησαν τὴν μοναδικὴν κρύπτην, ὅπου ἀναπαύονται καὶ πάλιν ἀναμφιβόλως πλέον διὰ παντός, ἐντετειχισμένα ἐν τῇ σκοτείᾳ των, τὰ ὅπλα τῶν Γάλλων ἱπποτῶν· δὲν εἶχον πλέον ἢ μίαν ἰδέαν: νὰ τρέξωσιν εἰς βοήθειαν τῶν ἀτυχῶν κατοίκων τῆς Μαγούλας.

Ἤδη ὁ κῶδων τῆς *Παντανάσσης* ἠχεῖ· μετὰ σπουδῆς. Ὁ *Ἅγιος Δημήτριος* καὶ τὸ μοναστήριον τῆς *Ζωοδόχου Πηγῆς* ἀνταπαντῶσι διὰ τῶν ἰδίων αὐτῶν κωδώνων· σάλπιγγες δὲ καὶ αὐλοὶ βοσκῶν σαλπίζουσι καθ' ὅλα τὰ μέρη τὸν συναγερμὸν ἐν τῷ Μιστρᾷ, καὶ καλοῦσι τοὺς εὐρώστους ἄνδρας εἰς τὰ ὅπλα, ἵνα τοὺς ἀπολύσωσι κατὰ τοῦ ἐχθροῦ.

Μεθ' ὅλην τὴν προχωρημένην ἡλικίαν του, ἥτις δὲν ἐλαττώνει διόλου τὸ σφρίγος καὶ τὴν ἀκμήν του, ὁ Δημήτριος ἀποφασίζει νὰ ἀναλάβῃ αὐτὸς προσωπικῶς τὴν διοίκησιν. Καὶ παρευθύς, κατ' ἀρχὰς μὲν μὲ βῆμα βραδύ, ὅταν κατήργοντο διὰ τῶν μακρῶν ἀτραπῶν εἰς τὴν πεδιάδα, κατόπιν δέ, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν ἐπίπεδον ἔκτασιν, ἐν καλπασμῷ, διακόσιοι ἱππεῖς, συνοδευόμενοι ἐν γυμναστικῷ βήματι ἀπὸ ἄλλους τόσους πεζούς, ὁδεύοντας ἐν ἐκπληττούσῃ εὐκαμψίᾳ, ἐγκατέλιπον τὸν Μιστρᾶν, ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Δημήτριον μεταξὺ τῆς Μύρτως, ἥτις δὲν ἠθέλησε νὰ τὸν ἀφήσῃ, καὶ τοῦ Ἰωάννου δ' Ἄλτερος, ὅστις ἠκολουθεῖτο ἀμέσως, ὡς ὑπὸ ἐπιφόβου φρουρᾶς, ὑπὸ τῶν τεσσάρων Γάλλων στρατιωτῶν. Τὰ 1500 μέτρα, ἅτινα χωρίζουν τὸν Μιστρᾶν ἀπὸ τῆς Μαγούλας διηνύθησαν, μεθ' ὅλην τὴν δυσκολίαν, ἣν παρουσίαζε κατ' ἀρχὰς ἡ πορεία, εἰς διάστημα τετάρτου τῆς ὥρας. Κραυγαὶ φρίκης ἀκούονται ὑπὸ τῶν πρώτων, οἵτινες ἐπλησίασαν τὴν μοναδικὴν ὁδὸν τῆς κωμοπόλεως, τῆς κειμένης ἐπὶ τοῦ παραποταμίου τοῦ Εὐρώτα, ὅπερ φέρει τὸ ἴδιον ὄνομα Μαγούλα.

Οὔτε μία οἰκία δὲν ἔμενεν ὀρθία· ἡ ὁρμητικότης τοῦ σεισμοῦ, τοῦ ὁποίου τὸ ἐπίκεντρον φαίνεται ὅτι ὑπῆρξεν ἐγγύτατα τοῦ δυστυχοῦς χωρίου, διὰ μιᾶς καὶ μόνης κλονίσεως ἔρριψε χαμαὶ πάσας ἀνεξαιρέτως τὰς οἰκίας, καὶ ἐκείνας, αἵτινες εἶχον μείνει ἄθικτοι ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς καὶ ἐκείνας, ἃς τὸ πῦρ τὸ ὑπὸ τῶν Τούρκων τεθὲν εἶχε κατακαύσει.

Εἰς τούτους μάλιστα δὲν εἶχε δοθῆ πλέον ὁ καιρὸς ἵνα ἀποτελειώσωσι τὸ ἔργον των, τῆς καταστρεουργήσεως καὶ τῆς λεηλασίας. Οἱ κάτοικοι, καίτοι εἶχον καταληφθῆ ἐξ ἀπίνης, προσέτρεξαν εἰς τὰ ὅπλα καὶ ἠμύνοντο ἀνθιστάμενοι· ἀλλ' ἡ σεισμικὴ δόνησις διέκοψε τὴν μάχην ἐκμηδενίσασα σχεδὸν πάντας τοὺς μαχητὰς καὶ τῶν δύο ἀντιθέτων μερίδων καὶ ἀπὸ τὴν σωρείαν τῶν ἐρειπίων πτώματα Ἑλλήνων καὶ πτώματα Τούρκων εἰσὶν ἤδη ἐρειμένα φίδδην μίγδην, συντετριμμένα ἀπὸ τὴν πτῶσιν τῶν τοίχων: Τὸ χωρίον δὲν ἀποτελεῖ πλέον ἢ ἓν εὐρὺ κοιμητήριον πιτσιλισμένον ἀπὸ αἷμα, ἐσπαρμένον ἀπὸ ἀνθρώπινα σώματα γυναικῶν καὶ παιδίων· εἰς τὸ κέντρον δὲ τῆς ὁδοῦ ἕνας σωρὸς πολὺ μεγαλύτερος, ἐκ πτωμάτων ἀνδρῶν καὶ ἵππων, δεικνύει τὸ μέρος, ἔνθα ἡ αὐτοσχεδιασθεῖσα ἀντίστασις τῶν κατοίκων συνεκράτησε τὴν ὁρμὴν τοῦ τουρκικοῦ ἱππικοῦ, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου, εἰς πέντε ἢ ἑξ μέρη φαίνονται αἱ πυρποληθεῖσαι οἰκίαι, ἀπὸ τὰ ἐρείπια τῶν ὁποίων μακραὶ ἀκόμη λωρίδες καπνοῦ ἐξέρχονται.

Καὶ ἡ κεφαλὴ τοῦ Καψάλη ἐφάνη ὀλίγον εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ἀποτόμου βράχου παρακολουθοῦσα τοὺς Ἕλληνας...

Καὶ ἤδη ἐπὶ τῶν φρικωδῶν ἐκείνων ἴγκων τῶν ἐρειπίων, μεταξὺ τῶν ἐπιζησάντων ἐκ τῆς θεομηνίας, ἡ μάχη ἐπανελήφθη ἀγριωτέρα, ἀνηλεής, τοσοῦτον μᾶλλον καθόσον ὁ θόρυβος τοῦ ἐν καλπασμῷ προσεγγίζοντος ἱππικοῦ ἀνεπτέρωσε τὰς ἐλπίδας τῶν Ἑλλήνων, ῥιφθέντων μετὰ λύσσης κατὰ τῶν Τούρκων. Οἱ στρατιῶται οὗτοι πειθαρχικοὶ καὶ γενναῖοι, ἦσαν συγκεντρωμένοι ὄπισθεν τῆς πρώτης οἰκίας τοῦ χωρίου καὶ ἑνῷ τινὲς ἐξ αὐτῶν καταγίνονται νὰ μαζεύσωσι τοὺς ὀλίγους ἵππους, οἵτινες διέφυγον τὴν καταστροφήν, οἱ ἄλλοι, ἐν ὅλῳ τριάκοντα περίπου ἄνδρες ἐν γραμμῇ, μὲ τὴν καραβίναν ἐπ' ὤμου, διοικούμενοι παρ' ἑνὸς ἀξιωματικοῦ, ἀσκεπεῖς μὲ τὰ πρόσωπα ἐσχισμένα, πυροβολοῦσι κατὰ δεκαπεντάδος κατοίκων, κατὰ τύχην ἐνεδρευόντων ὄπισθεν τῶν ἐρειπίων, τὰ ὁποῖα ἡ καταστροφὴ μετεποίησεν εἰς τόσον ἐξαισίας ἐπάλξεις.

Οἱ πυροβολισμοὶ ῥίπτονται ἀκανονίστως καὶ ἄνευ σπουδῆς· ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν εἰς ἄνθρωπος πίπτει φονευμένος ἢ πληγωμένος καὶ οἱ μουσουλμᾶνοι θὰ ἐξηκολούθουν ἀκόμη νὰ ἔχωσι τὸ διπλοῦν προτέρημα τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς πειθαρχίας, ἐὰν ὁ στρατὸς τοῦ Δημητρίου δὲν ἐρρίπτετο πρὸς βοήθειαν τῶν συμπατριωτῶν του.

Ὁ Τοῦρκος ἀξιωματικὸς βλέπει τὸν κίνδυνον· ἐννοεῖ ὅτι προσβαλλόμενος κατὰ μέτωπον ὑπὸ τῶν πεζῶν καὶ περικυκλούμενος ὑπὸ τῶν ἱππέων, εἶναι χαμένος.

— Ἐπὶ τῶν ἵππων!.... Εἰς ὑποχώρησιν!... διατάσσει· Εἷς τελευταῖος κανονιοβολισμὸς σταματᾷ τοὺς πρώτους ἐπιδραμόντας καὶ οἱ Τοῦρκοι, ἤδη ἔφιπποι, στρέφουν χαλινόν, ἵνα ἐπωφεληθῶσι τῆς στιγμιαίας εὐκαιρίας, ὅτε ὁ Ἕλλεο, ὅστις ἔφθασεν ἐν καλπασμῷ μὲ τὴν σπάθην εἰς τὴν χεῖρα, ἀναγνωρίζει τὸν ἀξιωματικὸν καὶ ῥηγνύει κραυγήν, δεικνύων αὐτὸν διὰ τῆς αἰχμῆς:

— Ὁ ῥήτωρ!...

Ὁ Ἰωάννης φθάσας καὶ αὐτὸς φωνάζει:

— Ὁ Ἰμβραήμ!

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Γιουσοὺφ ἔστρεψεν ἀκούσας τὸ ὄνομά του, καὶ τρελλὸς ἐξ ὀργῆς, ἀπολέσας πᾶσαν φρόνησιν, κεντᾷ τὸν ἵππον του διὰ τῶν πτερνιστήρων καὶ ῥίπτεται ἐπὶ τοῦ δ' Ἄλτερός, μὲ τὸ *γιαταγάνι* ὑψωμένον, κραυγάζων:

— Εἶσαι ἰδικός μου, Γάλλε τυχοδιώκτα!

Καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς ὁρμητικῆς αὐτῆς ἐπιθέσεως ὁ Ἰωάννης θέλει νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἵππον του διὰ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τὸ κτύπημα καὶ μὲ τὸ ξίφος γυμνὸν ἦτο ἕτοιμος νὰ καταφέρῃ κατὰ τοῦ ἀντιπάλου του, ἐν ἀντίστροφον κτύπημα κατὰ τῆς κεφαλῆς, ἀλλ' ὁ Ἰμβραήμ, ἐξησκημένος εἰς τὸ *τζερέτ*, τὸ σύνηθες τοῖς Τούρκοις γύμνασμα τῆς περιστροφῆς τοῦ σώματος ἐπὶ τοῦ ἵππου, κρατήσας διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς τὴν σέλλαν, ἀφέθη νὰ ὀλισθήσῃ ἐπὶ τῆς δεξιᾶς πλευρᾶς τοῦ ἵππου του, καὶ τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, καθ' ἣν τὸ ξίφος τοῦ Ἰωάννου ἐσύριξεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του, αὐτὸς δι' ἑνὸς πλαγίου κτυπήματος τοῦ γιαταγανίου του κόπτει τὴν ἰγνύαν (τὸ ὄπισθεν μέρος τοῦ γόνατος) τοῦ ἵππου τοῦ Γάλλου.

Ὁ ἵππος ἀφήνει χρεμετισμὸν ἐκ τοῦ ἄλγους, κάμπτεται καὶ ἐξαπλοῦται εἰς τὸν κονιορτόν, παρασύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὸν ἀναβάτην του.

Ὁ Ἰμβραὴμ ἐκσπᾷ εἰς γέλωτα καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ στρέψῃ τὸν ἵππον του, ἵνα ἐπιτεθῇ ἐκ νέου κατὰ τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ εὑρίσκεται ἀντιμέτωπος πρόσωπον πρὸς πρόσωπον πρὸς τὴν Μύρτω, ἡ ὁποία μὲ τοὺς ὀδόντας συνεσφυγμένους, τὰ χείλη λευκάζοντα ἐξ ὀργῆς, μετ' ἀτρομήτου ψυχραιμίας σύρει πιστόλιον καὶ, ἐκ τοῦ σύνεγγυς, ἐκκενοῖ αὐτὸ κατὰ μέσον τοῦ προσώπου του· μεθ' ὃ χωρὶς νὰ ἀσχοληθῇ πλέον περὶ τοῦ μουσουλμάνου, ὅστις μὲ τὸ κρανίον συντετριμμένον πίπτει βαρὺς πρὸς τὰ ὀπίσω, πηδᾷ ἀπὸ τὸν ἵππον της καὶ τρέχει πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐγερθείς, εὑρίσκετο περιπεπλεγμένος ἐπὶ τοῦ ἐπισάγματος τοῦ ἵππου του. Καταπληγωμένος βοηθεῖται ὑπὸ τοῦ προστρέξαντος Τίρμα, καὶ κατορθώνει νὰ ἐλευθερωθῇ· κατόπιν δέ, συγκεκινημένος πολὺ περισσότερον ἐκ τοῦ θάρρους τῆς Μύρτως ἢ διὰ τὸν κίνδυνον, ὃν διέτρεξε, λαμβάνει τὰς δύο χεῖρας τῆς νεάνιδος, καὶ ψελλίζει πρὸς αὐτὴν ἐν *εὐχαριστῶ*, τὸ ὁποῖον ὅμως οἱ ὀφθαλμοί του ἐκφράζουσιν ἐντονώτερον ἢ τὰ χείλη του.

Ἀναλαβὼν ὀλίγον προσθέτει:

— Ἐπίστευσα πρὸς στιγμὴν ὅτι εἶχον νὰ ὑπερασπισθῶ δύο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Γιάννης. — Πῶς λέγομεν Κώστα, ἐκεῖνον ποῦ βαρεῖ τὸν ὄνον;

Κώστας. — Βαρῶνος.

Ν. Μαυρῆς.

Ο ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ Η ΔΑΦΝΗ

Ὅταν ὁ Ἔρως ἔρθασε εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Παρνασσοῦ, ἐπῆρε δύο βέλη, ἕνα χρυσό, τῆς ἀγάπης, καὶ ἕνα μολαβένιο, τοῦ μίσους. Ἐξαναπέταξε καὶ σὲ λίγο ἐτόξευσε εἰς τὴν καρδιὰ τὸν Ἀπόλλωνα μὲ τὸ χρυσὸ βέλος κρυφὰ ἐκεῖ ποὺ ἐκοιμᾶτο. Ἐπέταξε πάλιν ὀλίγον μακρύτερα καὶ ἐτόξευσε μὲ τὸ μολυβένιο βέλος τὴν καρδία μιᾶς ὡραιοτάτης κόρης ποὺ νὴν ἔλεγαν Δάφνη.

Ὅταν ὁ Ἀπόλλων ἐξύπνησε ἔφυγε ἀπὸ τὸ μέρος ἐκεῖνο. Εἰς τὸν δρόμον του ὅμως συνήντησε τὴν ὡραίαν Δάφνην.

Ἡ εὐμορφιὰ τοῦ προσώπου της καὶ τὸ ὡραῖον ἀνάστημά της τοῦ ἐφάνησαν τόσον ὡραῖα, τόσον μεγαλοπρεπῆ ὅπου τὴν ἀγάπησε.

Ἀντιθέτως ἡ Δάφνη μόλις τὸν εἶδε—καίτοι ἦτο ὡραῖος, ἀφοῦ ἦτο Θεὸς—ἠσθάνθη μίαν ἀποστροφὴν καὶ ἕνα μῖσος δι' αὐτὸν μέσα εἰς τὴν καρδιά της καὶ ἐχαμήλωσε τὰ μάτια της διὰ νὰ μὴ τὸν ξαναΐδῃ.

Ὥρα καλή, καλή μου κόρη. τῆς λέγει.

Ἡ ὡραία Δάφνη χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ, προσπερνᾷ μὲ τὸ κεφάλι κάτω.

Καλημέρα, ὡραία κόρη, ἐπαναλαμβάνει ὁ Ἀπόλλων καὶ προχωρεῖ ὄπισθέν της.

Ἡ Δάφνη ὅμως τὸν ἀφίνει καὶ πάλιν χωρὶς ἀπάντησιν καὶ προχωρεῖ βιαστικὰ διὰ νὰ ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν πρὸς τὸν ὁποῖον τόσην ἀντιπάθειαν ἠσθάνετο.

Ὁ Ἀπόλλων τὴν ἀκολουθεῖ καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ σταματήσῃ χωρὶς φόβον, ἀλλὰ ποῦ! Ὅσον αὐτὴ βλέπει ὅτι τὴν ἀκολουθεῖ, τόσον περισσότερον βιάζεται. Τρέχει, τρέχει ὅσον 'μπορεῖ!

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς τρέχει!

Δρόμο πέρνει, δρόμο ἀρίνει, ἡ καϋμένη ἡ Δάφνη, ἀλλὰ ἄδικα, ὁ Ἀπόλλων τὴν καταδιώκει ἀπὸ κοντά. Ἔτσι τρέχοντας ἡ Δάφνη ἐμπρὸς καὶ ὁ Ἀπόλλων πίσω ἔρθασαν στὴν Θεσσαλίαν,

Ὅταν ἡ Δάφνη ἀγνάντεψε ἀπὸ μακρὰν τὸν ποταμὸν Πηνειόν, βάλλει τὶς φωνές.

Πατέρα, σῶσέ με! πατέρα σῶσέ με!

Ἐξέχασα νὰ σῆς εἴπω ὅτι ἡ Δάφνη ἦτο κόρη τοῦ ποταμίου Θεοῦ Πηνειοῦ καὶ τῆς Γῆς. Δι' αὐτὸ ἀμα εἶδε τὸν ποταμὸν Πηνειὸν ἐφώναξε πατέρα, πατέρα. Εἴξευρε δηλαδὴ ὅτι ὁ πατέρας της ἦτο ἐκεῖ στὸν ποταμὸν καὶ θὰ τὴν ἔσωζε.

Σὲ λίγο ἔρθασε λαχανιασμένη εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ.

Ἐκεῖ ἔπεσε γονατιστὴ καὶ μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ἐρθαλμοὺς προσηύχετο εἰς τὸν πατέρα της νὰ τὴν σώσῃ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον αὐτὸν ὅπου τόσον τὸν ἀποστρέφεται.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔρθασε καὶ ὁ Ἀπόλλων. Στέκεται ἐμπρός της!

Διατί καλή μου Δάφνη μὲ φοβεῖσαι;

Οὐδεμία ἀπάντησις!

Δὲν θέλεις νὰ γίνῃς γυναῖκά μου;

Σιωπή!

Τῆς πιάνει τὸ χέρι. Ἥτο ξύλο!

Τῆς χαϊδεύει τα μαλλιά. Ἦσαν κλάδοι!

Τὴν ἀρπάζει εἰς τὴν ἀγκαλιά του διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν Ὄλυμπον, ἀλλὰ δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὴν . . . ξεριζώσῃ!

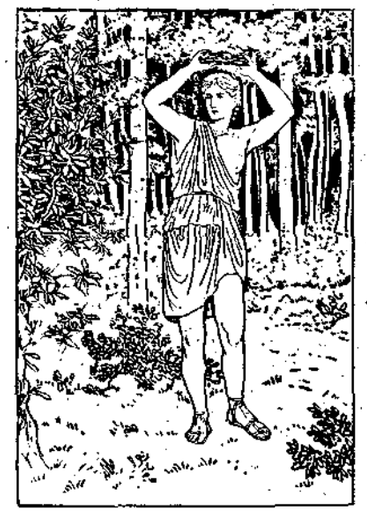

. . . καὶ μὲ τὸ στεφάνι αὐτὸ ὁ Ἀπόλλων, τὸ ὁποῖον κατεσκεύασεν ἀπὸ τοὺς κλώνους τῆς Δάφνης ἐστεφανώθη μόνος του.

Ὁ πατέρας της ὁ θεὸς Πηνειὸς τὴν εἶχε μεταμορφώσει εἰς δένδρον!

Αἴ, καλὰ λοιπὸν Δάφνη! Σὺ δὲν μὲ ἠγάπησες, ἐγὼ ὅμως σὲ ἠγάπησα καὶ θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε! Ὅπως ὡς κόρη ἦσο ὡραία καὶ ἀνθηρά, σὲ διατάσσω νὰ μένῃς καὶ ὡς δένδρον πάντοτε θαλερὰ καὶ μυρωδάτη καὶ νὰ εἶσαι ἰδική μου!

Καὶ ἀμέσως ὁ Ἀπόλλων ἔκοψε ἀπὸ τὰ ἀνθισμένα κλαδιὰ τῆς Δάφνης ὀλίγα καὶ ἀφοῦ ἔκαμε μὲ αὐτὰ ἕνα ὡραῖο στεφάνι, τὸ ἔβαλε εἰς τὸ κεφάλι του καὶ ἐστεφανώθη μὲ αὐτό!

Ἔτσι ὁ μικρός, ἀλλὰ θαυμαστὸς θεὸς Ἔρως ἐξεδικήθη τὸν ὑπερήφανον Ἀπόλλωνα.

Ἀπὸ τότε πλέον ἡ Δάφνη ἔμεινε διὰ παντὸς δένδρον, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τὸν Ἀπόλλωνα. Εὑρίσκεται δὲ ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον πάντοτε εἰς τὰς ὄχθας τῶν ποταμῶν καὶ διατηρεῖ τὰ φύλλα του χειμῶνα καλοκαίρι.

ΑΣ ΕΛΘΗ ΑΥΡΙΟΝ

Ἕνας πλούσιος ἄνθρωπος ἀγευμάτιζε, ὅταν παρουσιάσθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτας του καὶ τοῦ εἶπεν ὅτι κάποιος πτωχὸς ἐπεριμένε εἰς τὴν πόρταν νὰ τὸν ἐλεήσῃ.

— *Κανένας δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ διακόψῃ ἐκεῖνον ποὺ τρώγει,* ἀπεκρίθη ὁ ἀγωϊστὴς πλούσιος, σφογγίζων τὰ χείλη του καὶ γελῶν μ' ἀκράτητα γέλοια ὡσὰν νὰ εἶχε εἰπῆ καμμίαν καλὴν λέξιν.

— Ἄς ἔλθῃ αὔριον καλύτερον, προσέθεσε, διότι ἤθελε νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὸν ὀχλητὴν αὐτόν, παρὰ διότι τώρα θὰ τὸν ἀπεζημίωνε μὲ μίαν ἐλεημοσύνην ἀφθονωτέραν.

Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπανῆλθεν ὁ πτωχὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πλουσίου, ἀλλ' ὁ πλούσιος εἶχεν ἀποθάνῃ ἐκείνην ἀκριβῶς τὴν βραδυὰ ἀπὸ ... δυσπεψίαν.

(Ἀπὸ τὸ Ἱσπανικόν).

ΤΑ ΛΑΦΥΡΑ

Νὰ τα τὰ λάφυρα: σπαθιά, τουφέκια καὶ κανόνια,
τῶν Τούρκων ἀποπαίδια. ριγμένα στὴ φυγή·
αὐτὰ ποὺ στοὺς παληοὺς καιροὺς καὶ σ' ἄδικα τὰ χρόνια
μὲ τῶν ἀθώων τὸ αἷμα ποτίσανε τὴ γῆ.

Νὰ το τὸ μισοφέγγαρο σὲ μιὰ σημαία ρημάδι,
λάφυρο τοῦ Σταυροῦ μας. Ἡ λάμψη του θολή,
αὐτὴ ποὺ νυκτοφωτίζε τὸ βάρβαρο σκοτάδι.
ἐσβύσε· ξημερώνει, ροδίζ' ἡ ἀνατολή.

Νὰ τη κ' ἡ σκλάβα πούρχεται πισθάγκωνα δεμένη,
εἶν' ἡ Σκλαβιὰ· τὴν φέρνουν τῆς μάχης τὰ θεριά.
Τὴ δίκαια κατοδίκη της χλωμή, δειλὴ προσμένει,
γονατιστή, σκυμμένη μπροστὰ στὴ Λευθεριά.

Πατρίδα μου! τὰ λάφυρα στῆσέ τα. ν' ἀπομένουν
τῆς νίκης σου σημάδι στὰ χρόνια ποὺ περνοῦν
νὰ δείχνουν τὴν ἀνάστασι, τὸ φθόνο νὰ βουβαίνουν,
τὴ δόξα νὰ θυμίζουν, τὸν πόθο νὰ γεννοῦν.

Ὅμως τὴ σκλάβα, πούρχεται χλωμὴ σὰν ἀγιοκέρι,
μὴ τὴν πονέσῃς, δεῖξε τὴν φοβερή σου ὀργή·
ἄπλωσε χέρι ἀλύπητο καὶ σιδερένιο χέρι
καὶ πνίξε την, νὰ λείψῃ γιὰ πάντ' ἀπὸ τὴ Γῆ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΗΣ ΣΕΛΗΝΗΣ

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὰ λόγια τῆς Γιαγιᾶς μου. Ἤμουν πολὺ μικρὸς ὅπου μοῦ διηγεῖτο ἕνα βράδυ στὸ Ἀιακωτό μας ὅπου ἡ σελήνη ἔφεγγε 'σαν ἡμέρα: Βλέπεις, παιδάκι μου, τὸ Φεγγάρι;

Ναὶ Γιαγιάκα μου!

Βλέπεις μέσα καὶ ἕνα ἄνθρωπον κοντὰ εἰς ἕνα δένδρον: Νὰ τὸ πρόσωπόν του!

Ναί, τὸ βλέπω, Γιαγιά μου, τῆς λέγω καίτοι ὅπως ἐνθυμοῦμαι δὲν μοῦ ἐφαίνετο νὰ ἔβλεπα καλὰ καλὰ ἄνθρωπον ἢ ἀνθρώπινον πρόσωπον.

Εἶναι, παιδάκι μου, ὁ Κάϊν. Ὁ κακός, ὁ κακοῦργος, ποὺ ἐσκότωσε τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἄβελ. Δι' αὐτὸ ὁ Θεὸς τὸν κατηράσθη καὶ τὸν ἔρριψε στὸ Φεγγάρι. Ἐκεῖ τὸν ἔβαλε νὰ κόψῃ ἕνα μεγάλον δένδρον μὲ ἕνα πριόνι.

Δουλεύει πολὺν καιρὸ ὁ Κάϊν ἐκεῖ, Γιαγιά μου;

Χρόνια καὶ χρόνια παλεύει ἡμέραν καὶ νύκτα νὰ κόψῃ τὸ δένδρον. Ὅταν πλησιάζῃ νὰ τὸ κόψῃ καὶ ἑτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὸ πριόνι του πλέον χαρούμενος, βλέπει πάλιν μὲ λύπην του ὅτι τὸ δένδρον ἐκόλλησε ἐκεῖ ὅπου τὸ εἶχε κόψει καὶ ξαναρχίζει ἐκ νέου μὲ δάκρυα ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὁ κακὸς Κάϊν.

Ἔτσι παλεύει αἰώνια.

Ὅταν ἡ Γιαγιά μου ἐτελείωσε τὴν διήγησίν της, ἐνθυμοῦμαι ὅτι ἔβλεπα πλέον καθαρὰ εἰς τὴν Σελήνην τὸν Κάϊν καὶ τὸ δένδρον ὅπου ἔκοπτε.

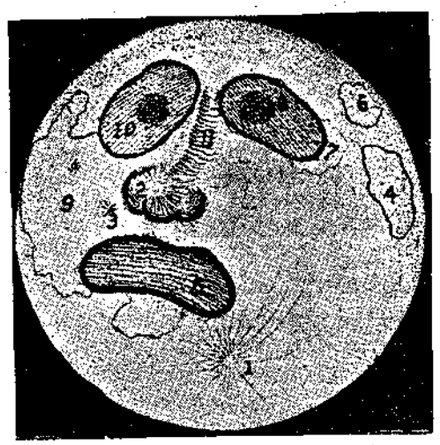

1) Τύχων.—2) Κοπέρνικος.—3) Κέπλερος.—Θάλασσα τοῦ Νέκταρος.—5) Θάλασσα τῶν Ὑετῶν.—6) Θάλασσα τῆς Κρίσεως.—7) Θάλασσα τῆς ἠρεμίας.—8) Θάλασσα τῆς εὐδίας.—9) Ὠκεανὸς τῶν καταιγίδων.—10) Θάλασσα τῶν Ὀμβρων.—11) Ἀπεννίνα.

Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ σεῖς θὰ ἔχετε ἀκούσει παρόμοια καὶ βεβαίως ἔχετε παρατηρήσει τὸ πρόσωπον αὐτό, τὸ ὁποῖον σχηματίζεται ἐπὶ τῆς Σελήνης κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς πανσελήνου.

Εἶναι πολὺ πιθανὸν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶχε προσελκύσει τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων, ἀπὸ τῆς προϊστορικῆς λεγομένης ἐποχῆς, ὁπότε ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶχεν ἀκόμη τὴν παραμικρὰν ἰδέαν περὶ τῆς φύσεως τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Περιγραφὴν τοῦ φαινομένου τούτου εἰς νεωτέρους σχετικῶς χρόνους μᾶς δίδει κατὰ πρῶτον ὁ ἱστορικὸς Πλούταρχος, ὁ ὁποῖος καὶ βιβλίον ὁλόκληρον ἔγραψε περὶ αὐτοῦ,

Φωτογραφία τῆς κηλίδος. — Ἀριθ. 2.

ἐπιγραφόμενον «Περὶ τοῦ ἐμφαινομένου προσώπου τῷ κύκλῳ τῆς Σελήνης» εἰς τὸ ὁποῖον ἐκθέτει ὅλας τὰς κρατούσας περὶ τούτου ἕως τότε γνώμας.

Ἐκτὸς ὅμως τοῦ προσώπου, οἱ ἄνθρωποι ἐφαντάσθησαν κατὰ διαφόρους ἐποχὰς καὶ πολλὰ ἄλλα σχήματα καὶ μορφὰς ὅτι ἔβλεπον ἐπὶ τῆς Σελήνης.

Τοιουτοτρόπως οἱ Κινέζοι εἰς τὰς μελανὰς αὐτὰς κηλῖδας ἐνόμισαν ὅτι διέκριναν πίθηκον, ὁ ὁποῖος ἔτριβεν ὀρύζιον, οἱ Ἰνδοὶ ὅτι διέκριναν κόνκλον, οἱ δὲ Πέρσαι ἔλεγον ὅτι αἱ κηλῖδες αὐταὶ εἶναι οἱ Ὠκεανοὶ καὶ αἱ Ἤπειροι τῆς Γῆς ἀντανακλώμενοι ἐπὶ τῆς Σελήνης, ὡς ἐπὶ κατόπτρου.

Ἄλλοι πάλιν ἐφαντάσθησαν ὅτι βλέπουν ἐπ' αὐτῆς γυναῖκα, ἄλλοι κάδουραν, ἄλλοι ὄνον κ.τ.λ.

Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν ἀποκυήματα τῆς φαντασίας τῆς εἰς νηπιώδη ἀκόμη κατάστασιν διατελούσης ἀνθρωπότητος, ἡ ὁποία τοιουτοτρόπως ἀνεκουφίζετο φανταζομένη σχῆμά τι ἢ πρόσωπον ἐπὶ τῆς Σελήνης.

Ὅτε ἀνεκολούθησαν τὰ πρῶτα ἀτελῆ τηλεσκόπια, τὰ μελανόχροα αὐτὰ διαστήματα τῆς Σελήνης ἐξελήφθησαν ὡς συναθροίσεις ὑδάτων, καὶ τὰς μὲν ἐκτεταμένας ὠνόμασαν θαλάσσας, τὰς δὲ μικρᾶς ἐκτάσεως λίμνας ἔλη.

Σήμερον ὁ φακὸς τοῦ ἰσχυροῦ τηλεσκοπίου καὶ τῆς λεπτομεροῦς φωτογραφικῆς μηχανῆς διέλυσεν ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποθέσεις καὶ ἐξήγησεν ὅτι τὰ διάφορα αὐτὰ μέρη δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ τὰ ὄρη, αἱ κοιλάδες, αἱ χαράδραι καὶ ἐν γένει αἱ διάφοροι ἀνωμαλίαι τῆς γηραιᾶς Σελήνης. Τὰ ὀνόματα ὅμως διετηρήθησαν τὰ αὐτά, ὁποῖα ἐξ ἀρχῆς ἐδόθησαν. Οὕτω ἔχομεν θάλασσαν τοῦ Νέκταρος, θάλασσαν τῆς Ἠρεμίας, θάλασσαν τῶν Ὑετῶν κ.τ.λ.

Εἰς δὲ τὰ ὄρη ἔδωκαν ὀνόματα διαφόρων ὀρέων τῆς Γῆς ἢ ὀνόματα ἐπισήμων ἀνδρῶν ἰδίως μαθηματικῶν π.χ. ὄρος Νεύτων.

Α. ΠΑΝΑΥΛΗΣ

ΛΟΓΙΑ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

— Ποιός σὲ ἐδάπτισε Μίμη μου.

— Ὁ Νονός μου.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

ΤΟ ΚΑΡΔΙΟΧΤΥΠΙ ΤΗΣ ΜΑΝΑΣ.—Ἐκεῖ στὴν ἀκροποταμιὰ ἐπάνω σ' ἕνα φυσικὸ κάθισμα ἀπὸ χῶμα, ποὺ εἶναι σκεπασμένο ἀπὸ μεγάλα πράσινα χορταράκια, τὰ ὁποῖα σχηματίζουν ἕνα παχὺ στρῶμα φουντωμένο, ἐκάθηντο πέντε-ἕξη γρηᾶς. Πολλὰ εἶχαν ἰδεῖ τὰ μάτια τους καὶ τ' αὐτιά τους πολλὰ εἶχαν ἀκούσει. Ὄχι ὅμως καὶ κανόνια.

Ἡ πλέον γραμματισμένη ἀπ' ὅλες, εἶχε στὰ χέρια της μίαν Ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα καὶ κάτι ἐδιάβαζε, ὡς φαίνεται πολὺ σοβαρόν, διότι δὲν ἐξηγεῖτο ἄλλως, ἡ μεγάλη ἐκείνη προσοχὴ τῶν συντρόφων της εἰς τὸ ν' ἀκούωσι. Ἔτρεμεν ἡ φωνή της εἰς κάθε λέξι ποὺ ἐπρόφερεν τὰ χείλη της· ἕνα ἀναστεναγμὸ κατέπνιγεν εἰς τὸν λάρυγγά της· ἐνῷ συγχρόνως ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἄλλων τὰ δάκρυα ἔτρεχαν εἰς τὰ σουφρωμένα μάγουλά των. Καὶ σὰν νὰ βαστοῦσαν τὸ ἴσο εἰς τὸ διάβασμα τῆς ἐφημερίδος ἀραιοὶ βαρεῖς κρότοι κανονιῶν ἠκούοντο κάτω μακρυὰ πρὸς τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ποὺ τὶς ἔκαναν νὰ ἀνατριχιάζουν. Ἦσαν κανόνια. Τὰ κανόνια μας, ποὺ σὲ κάθε κρότον των ἔφερον τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὸ αἱματοβαμμένο ἔδαφος τῆς Ἠπείρου. Ἐδιάβαζε ἡ καϋμένη ἡ γρηᾶ, στὶς ἄλλες, ποὺ ὅλες εἶχαν ἄλλη ἕνα, καὶ ἄλλη δυὸ παιδιὰ στὸν πόλεμο, τὰ τιμημένα ὀνόματα τῶν φονευθέντων καὶ τραυματισθέντων ἡρώων τοῦ Μπιζανίου.

Νικ. Σακελλαρίου.

Μάχη παρὰ τὸ Σόροβιτς τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1912.

ΤΑ ΒΑΣΙΛΙΚΑ ΑΥΓΑ.—Λέγουν ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ὅτε περιῆλθε τὴν Ἑλλάδα, ἐσταμάτησεν εἰς κάποιον χάνι διὰ νὰ ἀλλάξουν τὰ ἄλογα τῆς ἁμάξης. Ὁ βασιλεὺς κατῆλθε ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὴν ἅμαξα καὶ ἀφοῦ εἰσῆλθε εἰς τὸ χάνι ἐζήτησε δύο αὐγὰ μελάτα, τὰ ὁποῖα καὶ ἐρρούφιξε μέλις τοῦ τὰ ἔφεραν.

Μετ' ὀλίγον οἱ ἵπποι ἐζεύχθησαν, ὁ βασιλεὺς ἀνέβη εἰς τὴν ἅμαξαν, καὶ ὁ ἁμαξηλάτης ἠτοιμάσθη νὰ μαστίσῃ τοὺς ἵππους. Τότε ἕνας αὐλικὸς τεταραγμένος πλησιάζει τὸν βασιλέα καὶ τοῦ λέγει.

Μεγαλειότατε, ὁ ἀθλιος αὐτὸς χανιτζῆς ζητεῖ δύο ἑκατόφραγκα διὰ τὰ αὐγά, τὰ ὁποῖα ἐφάγατε!

— Εἰπέ τε του νὰ ἔλθῃ ἐδῶ, λέγει ὁ βασιλεύς.

Ὅτε ὁ ξενοδόχος ἦλθεν, ὁ βασιλεὺς εἶπε, Μπάρμπα, τόσον πολὺ σπάνια εἶναι τὰ αὐγὰ εἰς τὸ χωριό σας ὅπου ἔχει ἕνα ἑκατοστάρικο τὸ ἕνα;

Ὄχι, Μεγαλειότατε, ἀπαντᾷ ὁ ξενοδόχος, τὰ αὐγὰ δὲν εἶναι σπάνια ἐδῶ, μονάχα οἱ βασιλεῖς εἶναι σπάνιοι.

Ὁ βασιλεὺς μηδειῶν εὐχαρίστως διὰ τὴν εὐφυΐαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ ἐπρόσταξε νὰ πληρώσωσι τὰ ζῶα ἑκατόφραγκα εἰς τὸν ξενοδόχον.

Α. Ἀντύπας

Ο ΝΩΕ ΚΑΙ ΤΟ ΑΜΠΕΛΙ ΤΟΥ.—Ὅταν ὁ Νῶε ἐσώθη ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν καὶ ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν κιβωτόν του, ἡ πρώτη του δουλειὰ ἦτο νὰ φυτέψῃ ἀμπέλι.

Μίαν ἡμέραν λοιπόν, καθὼς ὁ Νῶε ἦτο σκυμμένος καὶ ἐφύτευε κλήματα, παρουσιάσθη ἐμπρός του ὁ Διάβολος.

Καλημέρα Μπαρμπα-Νῶε.

Καλῶς τὸν ὀξ' ἀπ' ὀῶ.

Τί κάμνεις αὐτοῦ Μπάρπα!

Νά, δὲν βλέπεις, τοῦ λέγει ὁ Νῶε, φυτεύω ἀμπέλι.

Ἀμπέλι; Καὶ τί κάμνει τὸ ἀμπέλι.

Δὲν ξεύρεις; Τὸ ἀμπέλι κάμνει τὰ σταφύλια. Τὰ γλυκυτερὰ φροῦτα. Τὰ σταφύλια ἅμα τὰ στύψωμεν κάμνομεν τὸ κρασὶ ποὺ εὐφραίνει τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων.

Ἀλήθεια; Τότε λοιπὸν ἀφοῦ εἶναι τόσον καλό, νὰ σὲ βοηθήσω καὶ ἐγώ!

Δέχομαι, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Νῶε, ἀλλὰ τὸ κλῆμα θέλει προσοχὴν καὶ δὲν κάμνει νὰ τὸ πιάσῃς στὰ χέρια σου!

Ἔννοια σου! Καὶ ὁ διάβολος ἐπέταξε, καὶ ἀφοῦ πῆγε καὶ ἔσφαξεν ἀρνί, λεοντάρι, πίθηκον καὶ χοῖρον καὶ ἔβαλε τὸ αἷμά των εἰς δοχεῖα, ἐπέστρεψεν καὶ ἐπότισε τὰ κλήματα ὅπου εἶχε φυτέψει ὁ Νῶε μὲ τὸ αἷμα των αὐτὸ κατὰ σειράν· δηλ· πρῶτον μὲ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνιοῦ, ἔπειτα μὲ τὸ αἷμα τοῦ λέοντος κ.τ.λ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνδρομῆς αὐτῆς τοῦ διαβόλου, δὲν ἐβράδυνε νὰ τὸ παρατηρήσῃ ὁ Νῶε. Εἶδε δηλαδὴ ὅτι ὅταν κανεὶς ἔτρωγε σταφύλια ἦτο ἥμερος καὶ καλὸς ὅπως τὸ ἀρνί, ὅταν ἔπινε κρασὶ ἠσθάνετο ὅτι ἦτο λεοντάρι, ὅταν τὸ σφάβας συχνὰ ἐγένετο χονδρός, ἐρλυάρι καὶ ἐμόρφαζε σὰν πίθηκος καὶ ὅταν τέλος ἐγένετο κουμπούρα στὸ μεθύσι ἐκυλίετο σὰν τὸν χοῖρο.

(Ἕνας χωρὶς ὑπογραφήν).

ΚΥΣΤΟΧΟΣ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ.—Ὁ κυνικὸς φιλόσοφος Διογένης ἐρωτηθεὶς ὑπό τινος ποῖος θὰ τὸν θάψῃ, ὅταν ἀποθάνῃ ἀπήντησεν· «δὲν θέλω νὰ μὲ θάψουν». Ἐκεῖνος δὲ εἶπε· «Μὰ θὰ σὲ φάγουν τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ». Ὁ Διογένης ὅμως ἀπήντησε «θὰ βάλλω εἰς τὸ πλευρόν μου ἕνα ραβδὶ μὲ τὸ ὁποῖον θὰ τὰ κτυπῶ». «Μήπως θὰ αἰσθάνεσαι, ὅταν ἀποθάνῃς, νὰ κτυπᾷς τὰ πτηνά; ἀπήντησεν ἐκεῖνος. Ἀλλὰ ὁ Διογένης εἶπεν· «Ἀφοῦ δὲν θὰ αἰσθάνωμαι, λοιπόν, ἂς μὲ φάγουν».

Γ. Μανωλόπουλος

ΣΑΝ ΠΑΤΕΡΑΣ...

Νικολάῳ Χ. Ἀμβράζῃ.

Ναί! Σὰν πατέρας...

Μοῦ φαίνεται ὅτι τὸν βλέπω αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπροστά μου...

Τὸν εἴχαμε καθηγητὴ στὰ Γαλλικὰ πρὸ ἐτῶν καὶ ὅμως ἡ διδασκαλία του μοῦ ἔχει ἀφήσει ἀναμνήσεις.

Μιὰ ὥρα εἴχαμε Γαλλικά.

Ἡ μισὴ θὰ πήγαινε σὲ συμβουλὲς καὶ ἀστεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ γηραιὸς καθηγητής μου ἐπετύγχανε, παρ' ὅλον τὸ βάρος τῆς ἡλικίας του.

Μιὰ 'μέρα μᾶς ἔλεγε:

—«Δὲν ξέρετε, παιδιά μου, τί ἀναθεματισμένο πρᾶγμα εἶναι αὐτὸς ὁ πόλεμος! Κάνει παιδιὰ νὰ χάσουν τὸν πατέρα τους καὶ γυναῖκες νὰ στερηθοῦν τὸν ἄνδρα τους!... Καὶ ὅμως, παιδιά μου, ἔχει καὶ τὸ γοῦστο του. Κάποιαν ἀλλοκοτη εὐχαρίστησι αἰσθάνεται κανένας, ὅταν βλέπῃ τοὺς συμμαχητάς του νὰ βαδίζουν περὶ αὐτόν· ὅταν βλέπῃ ψηλὰ τὴ σημαία του νὰ κυματίζῃ, ὅταν ἀκούῃ τὴ μουσικὴ νὰ παιανίζῃ, ὅταν ἀκούῃ τοὺς κτύπους τῶν σπαθιῶν, ποὺ βροντοῦνε μὲ πάταγο στὸν ἀπόκρημνο βράχο ποὺ περνᾷ...

Ἀκοῦστε τώρα, παιδιά μου, αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς διηγηθῶ γιὰ νὰ θαυμάσετε. Στὰ 97 εἴχαμε πάει ἀπὸ 'πίσω ἀπὸ μία ρεματιὰ καὶ μὲ ἕνα παράγγελμα τοῦ δεκανέως μας βρεθήκαμε ὅλοι εἰς θέσιν πρηηηδὸν. Ἐκαθήσαμε σ' αὐτὴ τὴ στάσι ἐκεῖ πέρα πλέον ἀπὸ τρεῖς ὧρες καὶ ἐκτὸς τῆς πείνας, τὴν ὁποίαν δὲν εἰμποροῦσα νὰ θεραπεύσω, μὲ εἶχε πιάσει καὶ μιὰ δίψα φοβερή, σὰν νὰ εἶχα φάει ἁλμυρά.

Τρεῖς-τέσσαρες μόνον εἶχαν παγούρια καὶ αὐτοὶ τὰ ἐδάνειζαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους. Γυρίζω ἀριστερά μου γιὰ νὰ ζητήσω κανενὸς τὸ παγοῦρι καὶ τί βλέπω· τὸ Βασιλάκη Εὐγενόπουλο νὰ τρώγῃ σὰν λιμασμένος ἕνα μανιτάρι, ποὺ εἶχε βρεῖ ἐκεῖ πέρα!

Γυρίζω δεξιά, βλέπω τὸν καϋμένον τὸν Νικόλα τὸν Μουσταχίδην, τὸν στενώτερόν μου φίλον, νὰ εἶναι πεσμένος κι' αὐτὸς σὰν κι' ἐμένα· ἐκρατοῦσε μάλιστα καὶ τὴν ἀναπνοή του.

Αὐτὸς ἔχει νερό! εἶπα μέσα μου μὲ ἀνακούφισιν, κι' ἔσπευσα νὰ τοῦ τὸ ζητήσω.

— Νικολάκη...

— !...

— Νικολάκηηηη...

— ....

— Βρὲ Νίκο, κουφάθηκες;

— ....

Τοῦ δίνω μιὰ σπρωχτιὰ καὶ γυρίζει ἀνάσκελα. Τότε παρετήρησα ὅτι ὁ δυστυχισμένος εἶχε δεχθῆ μιὰ σφαῖρα στὰ φουθούνια καὶ ἔμεινε 'κεῖ ποὺ βρισκόταν. Ἔτσι τὰ καθὼς ἦτο ἀνάσκελα, τοῦ εσταύρωσα τὰ χέρια του καὶ...»

Αὐτὰ λέγοντας ὁ καθηγητής μου, μᾶς ἔκανε νὰ ἰδοῦμε δυὸ χοντρὰ - χοντρὰ δάκρυα, ποὺ ἐκύλισαν στὰ κιτρινισμένα μάγουλά του.

Ἰωάννης Ζάχος.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

1) Γράμματα δύο, φίλε μου, κοντὰ κοντὰ ἂν θέσῃς
ἓν ὄνομα γλυκοῦ ποτοῦ εὐθὺς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἀνδρ. Ἀντύπας.

2) **Γρῖφος.** Τὸ
τι
τι π
δ μ
τι τι γούντι γέλα
τι

Γ. Μιλιζώτης.

3) **Ἀπροσδόκητον.** Ποῖον ῥῆμα ἀποτελεῖται ἀπὸ Ρ.

Γιάννης Λέφαρος,

ΛΥΣΙΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΕΙΚΟΝΟΣ 30ου ΦΥΛΛΟΥ

Ὦ ξεῖν' ἀγγέλλειν Λακεδαιμονίοις ὅτι τῇδε κείμεθα τοῖς κείνων ῥήμασι πειθόμενοι.

ΟΡΘΗΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΙ: **Ἀθηνῶν:** Γ. Φατοῦρος, Ἀεροναυτοπούλα, Π. Λεωτσάκος, Ἠλ. Πέρρος, Εὐάγ. Βιδάλης, Ν. Κουτσιβέλης, Κ. Βάκουλης, Φρ. Πάϊκος, Ν. Πάϊκος, Ρίνα Ἀλκαίου, Φιλόπατρις Ἑλληνοπούλα, Α. Δροσόπουλος, Αἰνιγματωμένο Ξίφος. **Πειραιῶς:** Ἠλ. Γεωργιλᾶς, Ν. Χρυσαφόπουλος, Β. Μούντανος, Εὐθ. Σπάθης, Ἐμ. Καρατζᾶς. **Σοφικοῦ:** Ἠώς, Ἐνδυμίων. **Κορίνθου:** Μ. Τρίκας. **Ν. Φαλήρου:** Χρ. Ζαχαριάδης. **Λαυρείου:** Ἄννα καὶ Μαίκα Χαγάλη, Δ. καὶ Κ. Παταναστασίου, Νικολέτα Βλάχου, Χαρ. Γαλανός. Δ. Παπαληᾶς, Παν. Ζερβάκος, Πιπίνα Σορόκου. **Ἄρτης:** Κ. Στεργίου.

Ἐκτούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Κ. Στεργίου** *(ἕνα ὡρολόγιον τσέπης).* **Α. Δροσόπουλος** *(ἕνα Ἄλμπουμ δελταρίων)* **Ν. Χρυσαφόπουλος** *(Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέρν δεδεμένον).* **Εὐγ. Βιδάλης** *(τρίμηνον συνδρομὴν).* **Χρ. Γαλανός** *(ἕνα τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).*

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ 30ον ΦΥΛΛΟΥ

1) Ἄνθος (ἀν - θος).	6	3	6
2). **Πρόβλημα**	3		3
3) **Ἀπροσδόκητον.** Τὸ ὄρος Κόρᾳ.	6	3	6

ΚΑΙ ΤΑΣ 3 ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Ἀθηνῶν:** Πολυξένη Παναγιωτοπούλου, Ν. Κουτσιβέλης, Κ. Βάκουλης, Ρίνα Ἀλκαίου, Α. Δροσόπουλος, Π. Βλασσόπουλος. **Πειραιῶς:** Ἠλ. Γεωργιλᾶς, Ν. Χρυσαφόπουλος, Ἰ. Χατζηνικολῆς, Εὐθ. Σπάθης. **Σοφικοῦ:** Ἠώς, Ἐνδυμίων.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν οἱ: **Π. Βλασσόπουλος** *(ἕνα ὡρολόγιον τῆς τσέπης).* **Ἠώς** *(Ἄλμπουμ δελταρίων).*

ΤΑΣ ΔΥΟ ΛΥΣΕΙΣ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΑΣ ΟΙ: **Ἀθηνῶν:** Ἐλισάβετ Κουρπέλλη, Ἀεροναυτοπούλα, Γ. Φατοῦρος, Π. Λεωτσάκος, Ἠλ. Πέρρος, Εὐάγγελος Βιδάλης, Φρ. καὶ Νικ. Πάϊκος. **Πειραιῶς:** Β. Μούντανος, Ἐμμ. Καρατζᾶς. **Ν. Φαλήρου:** Χρ. Ζαχαριάδης. **Λαυρείου:** Πιπίνα Σορόκου, Ἀντ. Δρούγκας, Ζαφειροῦλα Νικολινάκου, Ἄννα Βάρκα, Μαρίκα Βάρκα. **Λευκωσίας:** Ἀχ. Αἱμιλιανίδης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισαν διὰ κλήρου οἱ: **Ἀχ. Αἱμιλιανίδης** *(Εἰς χειμῶν εἰς τοὺς πάγους Βέρν δεδεμένον)* **Ν. Πάϊκος** *(μίαν συνδρομὴν τρίμηνον Παιδ. Ἀστέρος).*

ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΜΟΝΟΝ ΛΥΣΙΝ ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΟΡΘΗΝ ΟΙ: **Ἀθηνῶν:** Ἠρίγας Φεραῖος. **Λαυρείου:** Λέλα Κασιμάτη, Ἑλένη Καραγεώργου, Ἰάσων Καραμήτσας, Χρ. Τσελώνης.

Ἐκ τούτων ἐκέρδισε διὰ κλήρου ἡ: **Λέλα Κασιμάτη** *ἓν τεῦχος τοῦ «Καλλιτέχνου»).*

ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΚΑΛΗΣ

Ἀκριβά μου ἀνήψια,

Βλέπετε αὐτὸ τὸ κατεστραμμένον θωρηκτόν; Εἶναι Τουρκικὸν καὶ κατήντησε εἰς αὐτὰ τὰ χάλια κατὰ τὴν πρώτην ναυμαχίαν μὲ τὸν Στόλον μας τῆς 3 Δεκεμβρίου. Τώρα ποὺ τὸ βλέπετε εἶναι ἀραγμένον εἰς τὸν Ναγαρὲ τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ μπαλώνεται. Ἑκατοντάδες Σιδηρουργοί, ξυλουργοὶ καὶ ἐργάται τῆς θαλάσσης ἐργάζονται εἰς αὐτό. Ἐπειδὴ ὅμως ὁλόγυρα ἀπὸ αὐτὸ εἶναι καὶ ἄλλα τουρκικὰ θωρηκτὰ ὁμοιά

του εἰς τὰ αὐτὰ ἐπάνω κάτω χάλια, ὁ πλοίαρχός του ἔγραψε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τὰ διάφορα γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ πλοίου αὐτοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οἱ διάφοροι τεχνῖται, ὅταν ἐξέρχωνται ἔξω εἰξεύρουν νὰ ἐπιστρέφουν εἰς αὐτό.

Εἰμπορεῖτε τώρα καὶ σεῖς νὰ εὕρητε τὰ γράμματα καὶ νὰ μοῦ εἴπητε τὸ ὄνομα τοῦ θωρηκτοῦ;

Ἀναμένω τὰς λύσεις σας μέχρι τῆς 5ης Φεβρουαρίου,

Δῶρα θὰ σᾶς δώσω τὰ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Τὸ ἑπόμενον φύλλον τοῦ Παιδικοῦ Ἀστέρος θὰ εἶναι χρωματιστὸν καὶ 12σέλιδον.

Εἰς τὴν Μαγικὴν εἰκόνα τοῦ 31 φύλλου ὁ τελευταῖος ἀριθμὸς εἶναι XVIII (καὶ ὄχι XVII)· ἡ μία γραμμὴ ἡ ὁποία λείπει ἀπὸ τὸ τέλος ἔσβυσε κατὰ τὴν φωτογραφικὴν σμίκρυνσιν τῆς εἰκόνος, ὅταν κατεσκευάζετο.

Μὲ τὴν νέαν αὐτὴν διατίμησιν τοῦ **Παιδ. Ἀστέρος** τί θὰ κάνωμεν ἐμεῖς οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ ποὺ ἔχομεν πληρώσει; μοῦ εἶπαν δύο ἀνήψια μου προχθὲς ὁ Πόπης Κ. καὶ ὁ Τάκης Σ.

Πότε λήγει ἡ συνδρομή σου Πόπη;

Ἐπλήρωσα δρ. 4 ἀπὸ τὸν περασμένον Ὀκτώβριον μέχρι τὸν ἄλλον Ὀκτώβριον δηλ. 24 φύλλα.

Αἴ, ἅμα τελειώσουν τὰ 24 φύλλα ὅπου ἔχεις πληρώσει τότε ἀνανεώνεις τὴν συνδρομήν σου μὲ τὴν νέαν διατίμησιν, τώρα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ πληρώσῃς τίποτε.

Καί ἐγώ, λέγει ὁ Τάκης, *ἔχω πληρώσει ἑξάμηνον μέχρι Μαρτίου.*

Καὶ ἐσὺ θὰ ἀνανεώσῃς ἅμα τελειώσουν τὰ 12 φύλλα σου. Ἐννοεῖται ὅτι τὰ 24 φύλλα σοῦ τοῦ Πόπη θὰ τελειώσουν τέλη Ἰουνίου (ἀντὶ Ὀκτωβρίου), ἤτοι Ὀκτώβριος, Νοέμβριος, Δεκέμβριος, φύλ. 6. Ἰανουάριος 3, Φεβρουάριος 3, Μάρτιος 3, Ἀπρίλιος 3, Μάϊος 3, Ἰούνιος 3· ἤτοι φυλ. 18. Ἐν ὅλῳ φυλ. 24. Καὶ σοῦ Τάκη θὰ τελειώσουν τὰ 12 φύλλα τέλη Φεβρουαρίου (ἀντὶ Μαρτίου).

Καλὰ ποὺ μοῦ τὸ θυμήσατε, τοὺς λέγω, νὰ τὸ γράψω αὐτὸ διὰ νὰ τὸ μάθουν καὶ τὰ ἄλλα μου ἀνήψια νὰ ξεύρουν πότε λήγει ἡ συνδρομή των.

Ἐλήφθησαν εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον τοῦ κ. Δημητράκου τὰ ἐμβάσματα σας ἀγαπητοί μου Γεωργιλᾶ, Στάθη καὶ Καρατζᾶ. Τὰ φύλλα θὰ σᾶς στέλλωνται εἰς τοῦ κ. Φιντακάκη.

Παρακαλῶ τὴν ἀνηψιά μου, Νίναν Γιαννούση νὰ μοῦ στείλῃ τὴν διεύθυνσίν της διὰ νὰ τῆς στέλλω τὸ φύλλον. Τὸ 31ον καὶ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐγγραφῆς νὰ τὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸ βιβλιοπωλεῖον Θ. Φιντικάκη.

Σοῦ εὔχομαι περαστικὰ Ἀθ. Βεκιαρέλη καὶ σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα μοῦ γράφεις. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ξαναγκριθοῦν ὅσα ἐνεκρίθησαν κατὰ τὸ λῆξαν ἔτος καὶ δὲν ἐδημοσιεύθησαν· τὸ δικαίωμα τῆς δημοσιεύσεως δὲν χάνεται, διότι εἰσήλθομεν εἰς νέον ἔτος. Θὰ δημοσιευθοῦν ὅταν πρέπῃ.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα: Ἀνδρεῖος Εὔζωνος (Α. Α.), Παῦλος Μελᾶς (Π. Π.).

Ἐγκρίνονται: Διαθήκη μονόφθαλμου. Χειμών, ποίημα **Ἠλ. Πέρρου,** Γενναία ἀπάντησις. Διατί οἱ Τοῦρκοι δὲν τρώγουν τὸ χοιρινὸν **Γ. Ἰωακείμ.** Ἕνα δράμα. Μελαγχολία. Τὸ καρδιοχτύπι τῆς μάνας (τῶν Ἑλλήνων ὁ πόθος). Ἡ ἀγωνία τῶν Ἐλευθερουμένων (Στὸν ἀγῶνά μας). Ἕνα σκληρὸ παιδάκι (τὸ φιλότιμο) **Ν. Σακελλαρίου.** Τὸ δάσος καὶ ὁ Θεός. Ἡ τραμουντάνα, ποίημα **Γ. Ἰωακείμ.** Τοῦ πολεμιστὴ τὸ νεογέννητο, ποίημα **Φοίβου Λατάνα.** Ὁ ψακὸς τοῦ χωρικοῦ **Ἀθάνατου Εὐζωνακιοῦ.** Ὁ Μαρμαρωμένος βασιλιᾶς (παράδοσις). Τὰ γραμμένα δὲν ξεγράφονται **Ἐμ. Καρατζᾶ.** Μία εὐτυχία ποὺ χάνεται **Ἀθ. Βεκιαρέλη.**

Λόγια τῶν Παιδιῶν. Ἠλ. Πέρρου, Ἐμμ. Καρατζᾶ.

Ἀπορρίπτονται: Πατὴρ καὶ υἱός, ὡραῖον διήγημα, ἀλλὰ μεγάλον καὶ ἀκατάλληλον διὰ τὸν Παιδικὸν Ἀστέρα. ἐπεστράφη. Τὸ Φθινόπωρον. Ὁ ἐν τῇ ξένῃ. ποίημα μέτριον. Ὁ Γεωργάκης καὶ τ' ἀλογάκι του. Μόνος καὶ μονόχειρ. Ὁ Καρδερίνης, ὡς πολὺ κοινά. Οἱ διαβόλοι, ὡς ἀκατάλληλον. Ὁ Διόνυσος, ὡς προεγκεκριμένον. Πρὸς τὸν Θεόν, ποίημα ἀτυχές. Σκέψις ὀκνηροῦ ὡς ἀτελὲς καὶ ἄνευ νοήματος.

Τρίτος Διαγωνισμὸς Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων. Προκηρύσσεται διαγωνισμὸς *Συνθέσεως Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.*

α). Εἰς τὸν διαγωνισμὸν αὐτὸν ἠμποροῦν νὰ λάβουν μέρος ὅλα τὰ ἀνήψιά μου εἴτε συνδρομηταὶ εἶναι εἴτε ἀγοραστὰι καὶ τὰ ἀδέλφια των. Ἕκαστον θὰ γράψῃ μέχρι δέκα διαφόρους Πνευματικὰς Ἀσκήσεις τῆς ἐμπνεύσεώς του, πρωτοτύπους· δηλ. Αἰνίγματα διάφορα, γρίφους, ἀπροσδόκητα, ἔξυπνα προβλήματα καὶ τὰ παρόμοια καὶ θὰ μοῦ τὰ στείλῃ μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου.

β') Θὰ τσακίζῃ τὸ χαρτὶ στὴ μέση καὶ θὰ γράφῃ στὸ ἀριστερὸ μέρος καθαρὰ καὶ ἀραιὰ τὴν κάθε μίαν Πνευματικὴν Ἄσκησιν· ἀπέναντι δὲ εἰς τὸ δεξιὸν μέρος τὴν λύσιν της.

γ') Ὅσοι δὲν εἶναι συνδρομηταὶ καὶ ὅσοι δὲν ἔχουν ἀκόμη πληρώσει τὴν συνδρομήν των θὰ μοῦ στέλλουν καὶ ἕνα 10λεπτον γραμματόσημον μαζὶ μὲ τὰ χειρόγραφά των.

δ') Ἀπὸ αὐτὰς τὰς συλλογὰς ὅπου θὰ μοῦ στείλετε θὰ ἐκλέξω ὅσας Πνευματ. Ἀσκήσεις εὕρω καλὰς δηλ. ἄλλου δύο, ἄλλου πέντε, καὶ ἄλλου καὶ τὰς δέκα. Ἀπὸ τὰς ἐγκριθείσας κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἐκλέγω τὰς καλυτέρας καὶ θὰ τὰς δημοσιεύω μὲ τὸ ὄνομα ἢ τὸ ψευδώνυμον ἐκείνου ὅπου τὰς ἔγραψε.

ε') Εἰς ἐκείνους ὅπου θὰ μοῦ στείλουν τὰς καλυτέρας συλλογὰς θὰ δώσω ἕνα βραβεῖον, τὸ ὁποῖον ξεύρω ὅτι πολὺ τὸ ἀγαποῦν, διότι εἶναι καλὴ ἠθικὴ ἱκανοποίησις. Θὰ ρίξω δηλ. κλῆρον καὶ εἰς τοὺς **τρεῖς** πρώτους ὅπου θὰ τύχῃ ὁ κλῆρος θὰ δώσω τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των εἰς τὸν Παιδ. Ἀστέρα.

Περιμένω λοιπὸν μέχρι τῆς 15 Φεβρουαρίου νὰ ἴδω ποῖο ἀπὸ σᾶς θὰ μοῦ στείλει τὰς ἐξυπνοτέρας Πνευμ. Ἀσκήσεις.

Σᾶς ἀσπάζομαι *ἡ θεία σας* **Καλή.**

2409.—ΤΥΠΟΙΣ "ΑΥΓΗΣ ΑΘΗΝΩΝ,, ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ